

[Edvard Sørensen.]

Mill. Kr., er det vist klogt, hvis man ikke vil komme ud for alt for store Skuffelser, at regne med, at den let kan forvandles til en Merudgift dels paa Grund af, at de samlede Udgifter ved Lovforslagets Gennemførelse — jeg tænker her ikke alene paa det Lovforslag, vi behandler, men ogsaa paa Lovforslagene om Ændring vedrørende Politivæsenet, der var til Behandling for nogle Dage siden — vil stige meget stærkt, dels paa Grund af, at Indtægterne paa det Tidspunkt, da Beregningen var foretaget, laa meget lavt i Sognekommunerne og meget højt i København, bl. a. paa Grund af den store Beskyttelse, Industrien har i Lø af Valutacentralen. Vi haaber sikkert alle, at disse Forhold udjævnes i Løbet af faa Aar, men dermed vil det ogsaa svinde stærkt ind i Fordelen for Sognekommunerne, for ikke at sige, at den helt forsvinder. Denne Lettelse er det sikkert ikke klogt at godskrive sig, før man ser den.

Bortset fra de andre Anker, der kan rettes imod Lovforslaget, maa man ogsaa spørge sig selv: Vil Lovforslaget gennemført bringe den retfærdige Udligning, der formentlig tilsigtes? Ogsaa her synes jeg, efter de faa Oplysninger, der følger Lovforslaget, at der er Grund til at nære Tvivl. Ser vi paa Eksemplerne i Bilag 9 — og der tør dog gaas ud fra, at de Eksempler, Ministeren bruger, ikke er de ugunstigste for Forslaget —, vil man se ret ejendommelige Udslag af Udligningen, naar ingen Overføring af Udgifter til et andet Fordelingsgrundlag finder Sted. Hvis vi ser paa Eksemplerne fra Proviensbyerne og ser under C., finder man en Kommune med en Grundskyldpromille paa 1,60 og en Skatteprocent af 8,8. Denne Kommune, der ikke er særlig haardt ramt af Skattetrykket — Gennemsnitsgrundskyldpromillen er 6,8 og Gennemsnitsligningsprocenten 8,27, det vil sige en Kommune, der ligger betydeligt under Gennemsnitskommunerne, hvad Skattetryk angaar —, faar efter Lovforslaget en Lettelse paa 50 200 Kr. En saadan Lettelse kan ikke fremkomme, uden at andre skal betale, da hele Lettelsen i Lovforslaget er 1 Mill. Kr., og den forslaaer ikke meget til Udligning af dette og lignende Forhold. Rent umiddelbart faar man det Indtryk, at det bliver Kommuner, der er daarligere stillet end den her anførte, der kommer til at betale.

Ser vi paa Sognekommunerne med over 2 000 Indbyggere under D., finder vi en Kommune med en Grundskyldpromille af 1,60 og en Skatteprocent paa 6,5; Gennem-

snittet for Sognekommunerne er en Grundskyldpromille af 12,35 og en Skatteprocent af 5,48, det vil sige, at Skatteprocenten er en lille Smule over Gennemsnittet, men Grundskyldpromillen kun ca. $\frac{1}{8}$ af Gennemsnittet. Denne Kommune faar en Lettelse paa 10 203 Kr. Det er slet ikke saa let at faa Øje paa den fulde Retfærdighed i en saadan Udligning. Det vil være naturligt nærmere i et Udvalg at undersøge disse og lignende Forhold. Som allerede nævnt er vi villige til at arbejde paa en mere forsvarlig Udligning Kommunerne imellem, saaledes at de velhavende Kommuner, saavel Købstad- som Sognekommuner, tager rimelig Del i Byrderne for de fattige Kommuner, men om dette Lovforslag er Vejen, føler mit Parti sig ikke sikker paa. Det er vor Opfattelse, at de Forslag, vi har stillet, og som jeg gerne vil gøre Rede for, anderledes effektivt og retfærdigt løser denne Opgave. Men nu kan vi i Udvalget rent sagligt afveje de to Sæt Forslag mod hinanden.

Jeg skal derefter gaa over til de af mit Parti stillede Lovforslag om en midlertidig Skattelettelse, om Ændring i Loven om offentlig Forsorg og Folkeforsikring og Ændringer i Loven om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring.

Jeg vil først vende mig til Forslaget om kommunal Skattelettelse. Maa jeg forudskikke den Bemærkning, at hvis der skal vise sig at være enkelte tekniske Uklarheder, skyldes det alene, at vi ikke har haft Administrationen til Raadighed. Jeg tænker her paa det Forhold, Finansministeren var inde paa under Behandlingen af Gældssaneringsydelsen, det findes Sp. 2457, hvor Finansministeren argumenterede paa den Maade, at Venstre ønskede denne Lettelse, der foreslaas, ført tilbage til 1933 —34 og ud fra dette beregnede, hvad det vilde koste, hvilket blev et helt pænt Beløb og et Beløb, som disse Skatteydere saa vist havde haardt Brug for. Men jeg kan trøste Finansministeren med, at det ikke har været vor Tanke at være saa haarde ved Finansministerens Kasse. Som det fremgaar af den ændrede § 8, Stk. 2, skal Reguleringen af Tilskudsbeløbet efter de nu foreslaaede Beregningsregler paabegyndes efter Udløbet af Regnskabsaaret 1935—36, og deri skal ligge, at det forhøjede Tilskudsbeløb ogsaa først skal ydes fra nævnte Tidspunkt. Det, § 1 gaar ud paa, er for det første, at Tilskuddet paa de 20 Mill. Kr., der i Henhold til Lov Nr. 188 af 20. Maj 1933 om kommunale Ejendomsskatter ydes til Nedsættelse af den amtskommunale